

леглила се стара Византия ту жива, ту умрѣла, ту лѣнива, ту енергична. . . Цариградъ, Константинополъ, Стамбулъ. Колосалнитѣ храмове прѣобърнати въ джамии, пълнитѣ съ невиджана раскошъ палати, — сѣкашъ се издигали на небосклона и тамъ живо се исписвали. Нема това е Стамбулъ? Толкозъ близо? Не може да бѣде! А не е ли това сънь? И сѣкашъ, пакъ изчезва този образъ, пакъ се явява. Русскій войникъ видѣлъ всичко това, той видѣлъ върховетѣ на потурченитѣ черкови, видѣлъ кубетата на Св. София, кръстилъ се и молилъ се благоговѣйно, така благоговѣйно както може да се моли русскій селянинъ! И той се надѣвалъ, този страсотерпецъ-солдатинъ, че скоро на Св. София ще се въдвори християнски кръстъ, че скоро на Балканския Полуостровъ ще огрѣе слънцето на пълната свобода и че многострадалнитѣ народи най-подиръ ще си отдѣхнатъ, а той, юнакътъ на тѣзи свобода скоро ще се върне въ Руссия.

Но кога ще се влѣзе въ Цариградъ? Кога ще се посѣтѣтъ брѣговетѣ на Босфора, старитѣ дворци, монументалнитѣ черкови?

Въ Стамбулъ всичко е било пригответено. Расказватъ, че християнското население се готвяло да посрѣща, че турцитѣ се помирили съ идеята за прѣобъръщанъето на Св. София въ черкова, че мнозина отъ пашитѣ се приготвили да идатъ тамъ, отгдѣто дошли дѣдитѣ имъ, че султанътъ приготвилъ свой пароходъ и даже че самото икрамъжійско турско правителство приготвило казарми за рускитѣ солдати.

Но, скоро всичко това поченва малко-по-малко да се изгубва. Неопрѣдѣлено прѣмирие въ Одринъ — първо разочарование; скоро — Санъ-Стефанскій договоръ; сърдцата се постоплюватъ; създава се една достаточна силна България, освобождава се множество християнски свѣтъ. Ала заревава Британския левъ — второ разочарование.

«Не въ Одринъ, не въ Санъ-Стефано и не въ Стам-